

عنوان مقاله:

جایگاه گردشگری در نظام آموزش عالی ایران

محل انتشار:

فصلنامه مطالعات مدیریت گردشگری، دوره 7، شماره 17 (سال: 1391)

تعداد صفحات اصل مقاله: 26

نویسندگان:

محمود ضیایی - عضو هیات علمی دانشگاه علامه طباطبایی

علی اصغر سعیدی - عضو هیات علمی دانشگاه تهران

مژگان تراب احمدی - کارشناس ارشد برنامه ریزی و توسعه گردشگری دانشگاه تهران

خلاصه مقاله:

با وجود قابلیت‌های بالایی که کشور ایران در زمینه گردشگری دارد متأسفانه جایگاه متناسب با قابلیت‌های خود در نظام سلسله مراتبی مقاصد گردشگری را ندارد. در پاسخ به دلیل این ناکامی فرضیه‌های مختلفی مطرح شده و بر همان اساس نیز راهبردها و راهکارهای گوناگونی برای خروج از این مشکل پیشنهاد شده است. راهبردهای یاد شده را میتوان در یکی از حوزه‌های پنجگانه راهبردهای توسعه محصول، توسعه بازار، توسعه سرمایه‌گذاری، توسعه زیرساختها و نهایتاً توسعه منابع انسانی طبقه‌بندی کرد. با توجه به اینکه گردشگری فعالیتی خدماتی است و افراد آرایه‌دهنده خدمت بخشی از محصول به شمار می‌آیند، توسعه منابع انسانی از ارکان توسعه مقاصد، رضایت گردشگران و به تبع آن حفظ و بقای عملکرد سیستم اهمیت ویژه‌ای برخوردار است و آموزش مهمترین نقش را در این راستا ایفا میکند. پژوهش حاضر بر شناخت الگوی آموزشی حاکم و کیفیت شاخصهای علمی و یادگیری در نظام آموزش عالی گردشگری در دانشگاه‌های ایران متمرکز شده و بدین منظور روش مطالعاتی طولی بر مبنای مطالعه گروه‌های همسال را در طول یک‌بازه زمانی ده‌ساله در دستور کار خود قرار داده است. جهت گردآوری داده‌های تحقیق از ابزارهایی چون مصاحبه پژوهشی و تحلیل داده‌های ثانویه بهره گرفته شده است. نتایج این پژوهش نشان میدهد که گرچه تعداد دانشجویان و مراکز علمی گردشگری در بازه زمانی مورد بررسی رشد بسیاری داشته و به تنوع رشته‌های مرتبط با گردشگری افزوده شده است، اما الگوی توسعه در زمینه جذب دانشجویان بر مدل‌های افقی و عمودی برگزیده تحقیق منطبق نمیباشند و از نظر شرایط و امکانات یادگیری کمبودهای قابل توجهی وجود دارد.

کلمات کلیدی:

گردشگری، ارکان آموزش عالی، شاخصهای علمی و یادگیری، مدل‌های افقی و عمودی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/603172>

